

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnosti státního zastupitelství nelze upříti oprávněnosti, pokud vytýká rozsudku, že skutkový děj nesprávným výkladem zákona uvažoval podle zákona, který se k němu nevztahuje (§ 281, č. 10. tr. ř.).

Rozsudek zjišťuje, že v lese u putny nasbíraných borůvek zůstala dvanáctiletá J. V., že obviněný k ní přišel s holí v ruce a chtěl po děvčeti, aby mu dala nasbírané borůvky z putny, kterou mělo u sebe. Děvče mu řeklo: »Nechej ty borůvky!« A tu obviněný přišel až úplně k němu, rozpráhl se na ně holí, kterou držel v ruce, a hlasitě pravil: »Drž hubu a jdi odtud!« Děvče se bálo, že je uhodí a proto uteklo domů, nechavši borůvky v lese.

Je zkoumati, zda tato skutková zjištění rozsudku opodstatňují pohrůžku ve smyslu zákona proti útisku č. 309/1921 Sb. z. a n., jak vyslovil senát mládeže, či pohrůžku ve smyslu § 190 tr. z., jak dokazuje zmateční stížnost.

Je připustiti, že pro naplnění pojmu pohrůžky ve smyslu § 190 tr. z. nestačí jakákoliv pohrůžka a že je třeba pojem ten rozlišiti od pojmu pohrůžky ve smyslu zákona proti útisku čís. 309/1921 Sb. z. a n. Tím, že § 190 tr. z. klade vedle sebe násilí spáchané skutkem a násilí spáchané pohrůžkou, dává zákon již zde na jevo, že musí jíti o pohrůžku, která s ohledem na intenzitu a dobu proveditelnosti se rovná násilnému skutku, to jest o pohrůžku směřující proti tělu a životu bezprostřední a okamžitou (rozh. čís. 2333 víd. a čís. 902 Sb. n. s. — Altmann, str. 535). Správnosti tohoto názoru nasvědčuje i výklad pojmu násilí v § 39 zákona na ochranu republiky, v němž se praví, že násilím je nejen skutečný násilný čin, nýbrž i nebezpečná vyhrůžka bezodkladným násilným činem. Nelze pochybovati o tom, že jednání obviněného, jak bylo rozsudkem zjištěno, naplňuje pojem pohrůžky ve smyslu právě uvedeném, uváží-li se, že šlo o bezprostřední pohrůžku zbitím, pronesenou v lese šestnáctiletým výrostkem ozbrojeným holí oproti dvanáctiletému osamělému děvčeti, takže tato pohrůžka se rovnala násilnému skutku. Ježto pak toto násilí pohrůžkou učinil obviněný J. V.-ové v tom úmyslu, aby se mohl zmocniti borůvek jí hlídaných, což také provedl, jsou v jeho jednání splněny všechny složky skutkové podstaty provinění podle §§ 190 a 192 tr. z. a podřadil-li napadený rozsudek skutek obviněného skutkovým podstatám §§ 1 a 2 zákona č. 309/1921 Sb. z. a n. a § 3 zákona č. 48/1931 Sb. z. a n. a § 460 tr. z., uvažoval o skutku podle zákona, jenž se k němu nevztahuje.

Čís. 5640.

Zákon nepredpisuje určitú formu pre návrh v smysle § 112 tr. zák.; podľa § 90 tr. por. sa vyžaduje, aby súkromný návrh bol podaný u úradov a orgánov, uvedených v § 89, odst. 2 tr. por., aby v ňom bol určite označený trestný čin, a pokiaľ je to možné, aby boli uvedené údaje vzťahujúce sa na pachateľa a účastníka.

Najvyšší súd v trestnej veci proti J. R. pre zločin sprenevery, zmätočnú sťažnosť obžalovaného zčasti odmietol, zčasti zamietol.

Z dôvodov:

Podľa § 384, č. 11 tr. p. uplatnená zmätočná sťažnosť namieta, že žiadosť s predostretím dokladov, podanú na štátne zastupiteľstvo v B. dňa 1. marca 1934, nelze považovať za návrh na zahájenie trestného pokračovania. Týmto zmätočná sťažnosť neprevádza formálny zmätok podľa § 384, č. 11 tr. p., ktorý má na mysli len nedostatok zákonitej obžaloby, ale prevádza v podstate vecný zmätok podľa § 385, č. 1 c) tr. p. Zmätočná sťažnosť v tejto čiaske je bezzákladná.

Zákon nepredpisuje určitú formu pre návrh v smysle § 112 tr. z., ale podľa § 90 tr. p. sa vyžaduje, aby súkromný návrh bol podaný u úradov a orgánov uvedených v § 89, odst. 2 tr. p., aby v ňom bol určite označený trestný čin, pre ktorý sa sťažnosť vedie, a pokiaľ je to možné, aby boli uvedené údaje, ktoré sa vzťahujú na pachateľa ako aj účastníka.

V súdenom prípade poškodená strana svojím podaním na štátne zastupiteľstvo v B. zo dňa 1. marca 1934 sa odvolávala na pôvodné trestné oznámenie podané štátnemu zastupiteľstvu v B. dňa 5. decembra 1933 a prehlásila, že pôvodné trestné oznámenie rozširuje na prípady v tomto novom podaní uvedené a žiadala o urychlené prevedenie stopovania a vyšetrovania. Obe podania označujú obžalovaného J. R. ako pachateľa.

Nakoľko v pôvodnom trestnom oznámení zo dňa 5. decembra 1933 je výslovný návrh na zavedenie trestného pokračovania proti obžalovanému J. R. pre činy v oznámení uvedené, obsahuje podanie zo dňa 1. marca 1934 zrejmý prejav na zavedenie trestného pokračovania proti obžalovanému J. R. aj pre činy v tomto podaní uvedené.

Čís. 5641.

Za úředníky podle §§ 181, 101, odst. 2 tr. zák. je pokládati obecní zaměstnance, kteří byli pověřeni vybíráním příjmů, ať plynuly z pramenů veřejnoprávních či soukromoprávních, nikoli však zaměstnance soukromohospodářských výdělečných podniků obecních.

(Rozh. ze dne 22. června 1936, Zm I 529/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 16. března 1936, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 181 tr. z., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.